

SRBIJA UBIJA

VESNA RADUSINOVIĆ

 Laguna

Copyright © Vesna Radusinović, 2009
Copyright © 2009 za srpsko izdanje, LAGUNA

Mom sinu Vedranu

Sadržaj

Od trača do istine	9
Ne jurim sebe po gradu	29
Grand parada srećnih i zadovoljnih	51
Srbija ubija	68
Nema slatkog života u Srbiji	85
Šta je to – seksi	110
Mala ženska enciklopedija	134
Ni sami sebe više ne mogu prepoznati.	151
Svakome je svoja koža tesna	163
Teror lepote.	181
Novo sladostrašće za žene.	192
Postanite neka druga žena	209
Žene kučke nikad ne izlaze iz mode	232
Ko ženama brani da slobodno uživaju u seksu	253
Hrana je najpopularnija droga	281
Kakva ludost – udati se za zavodnika	294
Srpsko pitanje u visokom društvu	301

Ljubavne tajne velikih majstora	312
O autorki	325

Od trača do istine

Od kada sam se doselila u famoznu Ulicu Strahinjića bana, poznatu kao Silikonska dolina, više sam svojim knjigama učinila za njenu nacionalnu slavu nego svi koji po ceo dan ništa drugo i ne rade osim što zaludno sede u nekom od bezbroj okolnih kafića. Meni je dovoljno da pogledam kroz prozor biblioteke pa da odmah shvatim o čemu se tu radi. Retko silazim tamo, da ne utiče na moje mišljenje i da se slučajno ne pokolebam. Da se toliko ne opustim i prestanem bilo šta da pišem i mislim, kao uostalom i svi drugi u Beogradu i Srbiji.

Ipak, nešto me jako čudi. Silikonska dolina, u okolini San Franciska, kroz kompjutersku tehnološku revoluciju preporodila je Ameriku i obezbedila joj apsolutni svetski primat. Srpska Silikonska dolina je, sa druge strane, potpuno umrtvila Srbiju, da jedva više i pokazuje bilo kakve znake života.

Mnoge srpske žene nisu htele da se pomire sa neumitnošću prolaznosti mladosti, radile su mukotrpno na sebi, i uglavnom su na kasapskom stolu radili na njima, ali malo šta su zaista popravile i ispravile, osim što su ostale trajno

nesrećne i obeležene. Zaista ne znam zašto je u Beogradu postojao samo jedan kalup za silikonska usta i grudi. O zadnjicama da ne govorim! A pošto je već bilo tako, danas već otužno na ulici deluju sve te nepromišljene žrtve srpske silikonske revolucije. Šetaju besciljno sebe gradom, i umesto da budu uspravne i ponosne, gotovo na svakom koraku nailaze na neskriiven podsmeh. Daleko lakše im je na televiziji nego na ulici, jer su bar neposredno pošteđene zajedljivih i zlobnih komentara gledalaca. Prolaznici su najčešće bezdušni i okrutni.

U međuvremenu, dok su se sve one zlopatile na operacionim stolovima, izraslo je već nekoliko novih generacija Beogradanki. Odista se ne zna koja je od njih lepša i glamuroznija. I kad se oblače na Kineskom buvljaku, izgledaju kao da su upravo pristigle sa najnovije nedelje pariske visoke mode. U džak da ih staviš – ništa im ne možeš. Osim da ih gledaš i da im se diviš.

Možda jeste Srbija tragično propala, ali Srpkinje su ipak pobedile. Ni za jednom Amerikankom, Francuskinjom ili Italijankom niko se ne bi okrenuo na beogradskim ulicama, pa makar se obukle u milion dolara u kešu.

Imala sam sreću, ili nesreću, da sam dobar deo života provela na putu i da nikako nisam mogla da se skrasim. Poslednji razred gimnazije završila sam u Americi, fakultet u Beogradu, živela dugo u Nemačkoj i na vreme sam videla snegove Kili-mandžara na safariju u Keniji. Radila sam toliko različitih poslova, i isplivala iz neverovatnih životnih iskušenja, da bih svoje romane mogla isključivo da pišem o sebi, a ne o drugima. Međutim, nisam uopšte neskromna! Radoznala sam i prema tuđim životnim iskustvima, uzletima i padovima.

Ipak, od svega za svoje naj-putovanje biram Monte Karlo. Kocka sa životom jednostavno mi je u krvi. Čak i moj daleki predak Njegoš (*svi Crnogorci i Crnogorke potiču od njega,*

iako kao vladika zvanično nije imao dece) bio je oduševljen kad su ga odveli u kockarnicu u Baden-Badenu. Čim je Njegoš prvi put video rulet, odmah je shvatio da je to budućnost i da nema ništa lepše nego kad se pare vrte ukrug, u skladu sa kockarskom srećom. Naravno, Njegoš nije lako mogao da se pomiri s tim da je definitivno gotovo sa crnogorskom junačkom istorijom, sabljama i kuburama. Zato je sve to zaklopio u korice svojih nezaboravnih knjiga.

Jedan vek posle Njegoša, stigla sam i ja u Baden Baden, ali kao profesionalni krupije u trenucima svojih prolaznih životnih neprilika. Brzo sam se posle snašla i, kao profesionalna, htela sam da orobim najčuveniji kazino na svetu – onaj u Monte Karlu. Zaista me je bilo krenulo – sa uložених 200 stigla sam do 20.000 eura. Međutim, taman kad je trebalo da sve pare za stolom budu moje, izbila je neka frka i saopštili su mi okrutnu presudu: da moji žetoni – nisu moji! Da njihova žuta boja više nije žuta! Toliko sam se naljutila, popustila mi je koncentracija, da sam začas izgubila sve što sam prethodno olako zaradila.

Moj slučaj u Grand Kazinu Monte Karlo odmah je postao evropski slučaj, pa je vest o tome stigla i do poslovično strateški dobro obaveštenog beogradskog podzemlja, sa kojim sam tada bila u bliskim rođaćkim vezama. Dobronamerno mi je poslata poverljiva poruka da sam ispala dirljivo naivna, kad sam uopšte mogla i pomisliti da je Monako prestonica svetske gospode, a ne svetske mafije.

Od tada se više ne kockam ni sa čim važnijim od života, ali i ne trudim se da odolevam čarima bezbrižnog planetarnog džet-seta u Monte Karlu. Tamo su moje omiljene destinacije hotel *D'Pari*, *Ermitaž*, *Džimis*, *Sporting klub*... Pa na koga naletim – naletim. A tamo su zaista svakog leta svi koji nešto znače u svetu. Osećamo se nekako svoji, često se viđamo, pa se odavno pozdravljamo na ulici ili na raznim prijemima ili

koktelima. Naravno, ja dobro znam ko su Sylvester Stalone, Švarceneger, Džon Galijano, Naomi Kembel, Kevin Kostner, Šumaher, grof od Monte Krista i ostali manje poznati grofovi. Razume se, svi oni ne znaju ko sam ali mi se uvek uredno javljaju, pošto je to, odreda, sve neki jako lepo vas-pitan svet.

Zapravo, u to sazvežđe zvezda uveo me je moj prijatelj Monti Šedou (bivši Čedo Komljenović). A on je tamo tako pouzdana preporuka da sam odmah primljena za poštovanog i ravnopravnog člana. Izraz moje lične slabosti samo je to što sam nekritički podlegla svetlosti reflektora na crvenom tepihu, što je zbilja zarazno i neizlečivo. Kad sam se tu već našla, među izabranima, počela sam da se u širokom luku klonim beogradskih javnih mesta. To je za one koji ne znaju za bolje. Svako najbolje zna svoju ličnu meru!

Podrazumeva se da su pripadnici džet-seta osobe kojima svi drugi zavide što žive u raskošnim kućama i stanovima, u koje bi se i drugi rado uselili, nose odeću koju drugi žele, i odlaze na mesta gde sve ostale obično nikad ne puštaju. Međutim, svako štrčanje iznad sredine jako je opasno i kad-tad se zadovolji neka društvena pravda. Tada se i dojučerašnji članovi tzv. džet-seta nemilosrdno gurnu u blato, da po njemu gacaju kao i svi drugi.

U svakom slučaju, pripadnost džet-setu ima vrlo ograničen rok trajanja. U svetu to ima veze sa parama, a kod nas sa politikom. Tamo se novac lako zaradi i izgubi, baš kao i ovde politička moć.

Zato se posle revolucionarnih promena od Petog oktobra ovde prilično promenila i krvna slika džet-seta. Najpoznatiji džetseteri povukli su se u mišju rupu i veoma su iznenađeni ako neko slučajno na njihovom bankovnom računu u inostranstvu otkrije koje milionče dolara. Na njihovo mesto stupila je čitava nova aristokratija neradnika, izrasla na jaslama

kojekakvih nevladinih organizacija i fondacija za seksualno nastrane, profesionalno nesposobne, ugrožene i ometene u razvoju.

Pošto ne spadam ni u jednu ni u drugu grupu, već odavno mi se najviše dopada da me ne primećuju, ali, i pored ogromnog truda, to mi retko polazi za rukom.

Jedino kod nas za ulazak u džet-set nije potrebno ništa: ni novac, ni uspeh, a ponajmanje obrazovanje. Dovoljno je biti zaludan i obavezno prisutan svuda i na svakom mestu.

Ne znam uopšte ni ko su srpske zvezde, kada to već nisu domaće filmske zvezde. Zato što su jedino kod nas glumci deo proleterijata, i njihova primanja su na nivou nekvalifikovane radne snage, što je odista sramotno. Samo retki velika-ni među njima mogu da se uzdignu – reklamirajući uloške, pelene, kafu i ostale brendove sa buvljaka.

Najvažnije je ovde ne raditi ništa, da bi se lagodno moglo prepustiti zamornim obavezama pripadnika džet-seta. Da se besomučno juri sa prijema na prijem, sa koktela na modnu reviju, sa modne revije na promociju mega folk projekta, jureći tako sebe po gradu, kao muva bez glave.

Koliko su naše plate smešne u odnosu na svetske, toliko je i naš džet-set tragikomičan u odnosu na onaj pravi u srećnim i bogatim zemljama.

Otrpili sam tu razliku opisala u romanu *Ostrvo muškaraca, obala žena*, iz koga se najbolje može videti do kakvih ličnih tragedija može dovesti bezglavo oponašanje svetskog džet-seta u našim jadnim uslovima.

Dok dame iz istinski visokog društva odlaze kod najboljih svetskih plastičnih hirurga da vrate izgublenu mladost, dotle su za ove naše nesretnice dobri i lokalni kasapi i zubotehničari iz egzotičnih zemalja.

Začudo, toliko volim život da pasionirano izbegavam mesta gde se samoproklamovani džetseteri međusobno ogovaraju,

ubijaju i istrebljuju. Ja sam stručnjak za marketing i niko ga ne reklamiram besplatno. Ali jako je dirljivo što postoje sportski tereni i bazeni, da se džetseteri makar malo oznoje i okupaju.

Kome još ništa nije jasno, očigledno nikad nije pozvan u neku otmenu kuću, sa puno raskošnih salona... Tako je to oduvek u svetu, a ponegde čak i kod nas, pa i kod mene lično. U rupe nikad nisam zalazila. Ipak jako držim do sebe.

Svojevremeno sam izjavila da mi se gade svi ti džetseteri u doba apokalipse, i da ću od njih pobeći u svoje knjige, makar morala i da pokatkad pišem o toj novoj srpskoj eliti.

Daleko mi je lakše da o svima njima pišem nego da se lično srećemo i viđamo. Srećom, oni ništa ne čitaju i ne razumeju, pa mogu slobodno da ih opisujem po svom nahođenju. I kad im se moji čitaoci smeju u lice zbog onoga što su o njima kod mene u knjigama pročitali, misle da je to zato što im se dive i što im zavide na uspehu u životu.

Šta sve od sebe nisu napravili, čim su se malo oparili. Nema šta nisu operisali da bi promenili lični opis, pošto su i sami sebi u ogledalu bili odvratni. Ali ta investicija im se nije naročito primila, uprkos bezbrojnim uzaludnim pokušajima. Deluju kao iz filma. Naravno – o Frankeštajnu. Možda i zato što jedino na sebi nisu štedeli. Nijedne im grudi nisu bile dovoljno velike, nijedne usne dovoljno napućene i napumpane, nijedna bora dovoljno zategnuta, nijedno dupe dovoljno podignuto da bi ličilo na crnačko, ili bar latinoameričko – Dženifer Lopez.

I u preskupim modelima najčulvenijih modnih kreatora izgledaju kao upravo pristigli sa Kineskog buvljaka, odakle običan svet gotovo za džabe može da nastupi i na modnoj pisti. Jednostavno, koliko god lepo mislili o sebi, njima se ništa ne prima. Kao da su prokleti, jer se samo šlif, rafinman i ukus nigde ne kupuju.

Ničega im nije dosta, osim pameti. Sopstvena im je sasvim dovoljna. Da nije, ne bi ni imali ono što imaju. A zaludna sirotinja neka ide u školu i čita knjige, pošto ionako nema ništa drugo od života.

Uostalom, operacije mozga ne spadaju u estetsku hirurgiju. To je ono – za ne daj bože! Kad se u ludoj vožnji skrkaš u ludom autu. Ili – i tebe slučajno okrzne metak – namenjen čoveku tvog života.

Decu su obavezno dali u strane škole, jer se u domaćim previše uči. A i njihovim roditeljima nedostatak škole, kulture, vaspitanja i znanja uopšte nisu škodili u životu. Da nije tako, ne bi nastavnici i profesori univerziteta ni bili najveći slepci našeg doba.

Jedino ne znaju kako da se izbore sa nezahvalnim i neposlušnim javnim mnjenjem, punim kojekakvih posrnutih i ojađenih zavidljivaca i osvetnika. U ovim odvratnim novinama, kakve su sada sve odreda, prisiljeni su da o sebi čitaju razne skarednosti, tipa koliko su pokrali i koliko su ih pobili. A to se uopšte ne uklapa u stil njihovih prelepih vila i bazena, najbržih i najskupljih automobila i glisera, ili najdužih jahti na Jadranu.

Sve u svemu, odavno im je jasno da ih ovaj grozni i gladni narod ne zaslužuje.

I pored bezbroj viceva o gluposti plavuša, one su i dalje neodoljive i neuništive. Čak i ako su naučnici odavno utvrdili da prirodnih pravih, rođenih plavuša gotovo više i nema.

Svaka crnka nezadovoljna svojim životom, u samoodbrani se farba u plavušu. Nema te crнке koja dobar deo svog životnog veka nije provela kao plavuša. Pogotovu kad se pojave prve sede – tada je jedini spas postati plavuša.

Biti plavuša, dakle, nije stvar inteligencije, već bekstva od lošeg raspoloženja i nesrećnih životnih okolnosti. U svakom slučaju, to je rezultat ličnog izbora.

Potresno je samo što istorija još nije zabeležila takav beznađežan slučaj – da se neka plavuša prefarbala u crnku.

Zato mit o plavušama nisu mogli da unište ni najogavniji vicevi.

Muškarci, ipak, najviše vole plavuše! Da nije tako – ne bi ih toliko ni ogovarali.

Nove godine su me radovale, jer sam jedva čekala da odrastem i da doživim **sve**. Priznajem da me je od udaje i venčanja već u mislima više privlačilo ono što dolazi posle – razvod. I to ne iz bilo kakvog posebnog razloga – jednostavno dramaturgija mi je u krvi i već tada, kao klinka, videla sam negde Njega, kako ga ostavljam i kako patim, ali ipak odlazim, a On – nem od bola, umire od ljubavi,...

Mislila sam kako uvek treba spremati nešto novo za Novu godinu i već sredinom decembra počela bih ismevati rusku salatu, sarme i pečenja. Kako je moja Olga bila prilično liberalna u pogledu kuhinje (i samo kuhinje), na našem se stolu često baš u toj noći znala zadesiti pastrmka sa bademima, zečetine sa prelivom od borovnica i knedle sa džemom od istih, „pijani“ šaran sa suvim šljivama, kruške u šlafroku... Moj otac je Nove godine duboko prezirao i uvek bi odlazio na spavanje pre ponoći. „Čekanje“ i „odbrojavanje“ su ga do te mere interesovali da ga ni najjači vatromet, a kamoli kakva sporadična ulična petarda, nije mogao odvojiti od omiljene mu pasije – knjige.

Sigurna sam da nas jedino Nove godine nikad nisu mimoilazile. Stalno smo očekivali da će biti bolje i da ne može biti gore. Međutim, shvatila sam da uvek i od goreg ima gore.

Čak i onoga kada smo mislili da nam je najgore, sada se sa setom sećamo kao zlatnih vremena. Srećom, proći će i ovo, pa će nam uskoro izgledati neuporedivo bolje nego što je bilo i što nam trenutno – jeste.

Možda smo, zapravo, sami za sve krivi. Ne umemo da uživamo u životu i u onome što nas, mimo naše volje, snađe i strefi poput udara groma. Ne možemo se neprestano žaliti na sudbinu, jer smo, ipak, njeni loši gospodari. Lakše je optužiti druge nego se prepustiti vrtlogu sopstvenih grehova, grešaka i grešica.

Imam vilu, kola, srećnu porodicu – i nije mi ništa ostalo od života – govore rezignirano čak i oni kojima većina drugih na svetu zavidi. Oni kojima tuđa nemaština i nesreća najčešće izgledaju daleko izazovnije i primamljivije od vlastitog srećnog izobilja.

Prokletstvo je što se obično zavidi i gorima od sebe.

Od Novih godina odavno očekujem sve manje. Da budu makar kao one stare, kojih se najradije sećam.

Sećanje, i ono što nije valjalo, olako se preoblikuje nabolje.

Samo onaj ko ne drži do sebe – raduje se Novim godinama. Vrtoglavi protok vremena bliži nas konačnom životnom porazu.

Nikad više nećemo biti dovoljno mladi i ludi kao nekada. A mladost i ludost su jedina neuništiva ideologija bezbrižnog i srećnog života.

Nažalost, samo su oni koji nemaju ništa ni da izgube, stalno na dobitku.

Jedino je njima srećna svaka Nova godina!

Oduvek sam bila žrtva onoga što su svi drugi u meni prepoznavali kao nesvakidašnju lepotu. Do te mere da sam morala i da se izvinjavam zbog te, ničim zaslužene, prirodne